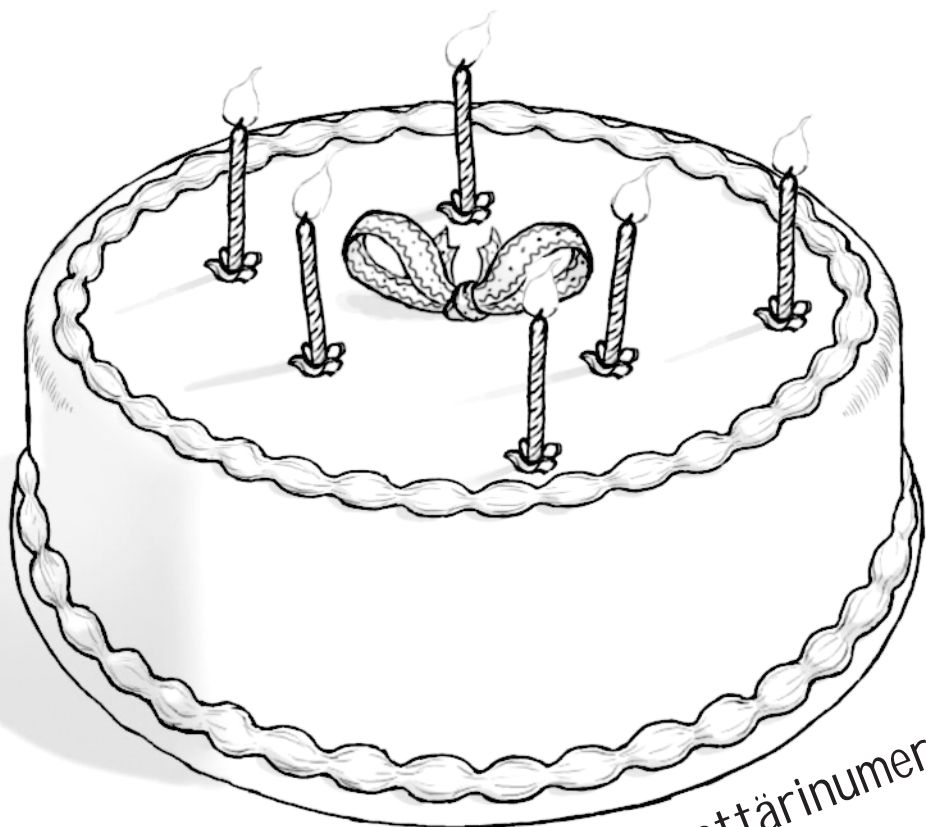

Kukka

Athenen kiltalehti 3/05

Suuri syyssynttärinumero!

PÄÄKKÄRI

Vuosi lähenee päättymistään yhä kiihtyvällä vauhdilla. Mennyt vuosi on ollut erikoinen niin omassa, kuin killan elämässäkin.

Olen muuttanut tyttöystäväni kanssa yhteen asumaan (elämme ilmeisesti siis avoliitossa) ja vaihtanut työpaikkaa useammin kuin sukkaa. Alkaa pikkuhiljaa tuntua siltä, että olen valmis siirtymään elämässä seuraavalle portaalle ja pyrkimään määrätietoisemmin kohti uusia maisemia.

Kilta on kuluneen vuoden aikana selvinnyt ensimmäisistä todellisista selkkauksistaan ja vesilasi on osoittanut kestävänsä myrskynsä. Uudet phuksit osoittavat vuodesta toiseen vääräksi epäilyt siitä, että athenelaisen aktiivisuus olisi ainoastaan satunnainen, vuosikurssikohtainen piikki, joka pitkällä aikavälillä häviää.

Phuksit ja vanhemmatkin athenelaiset ovat nyt saaneet minut vakuutuneeksi siitä, että voin vetäytyä aktiivitoiminnasta ja siirtyä leppoisten eläkevirkojen pariin. Killan hippinä tosin aion pitää huolen siitä, että hipiklubi valvoo edelleen silmä kovana yhdessä varjohallituksen kanssa

Ilu, vastaava päätoimittaja
SMT 12 E 70,
Otaniemi

PS. Paljon onnea Athene 6 vee!

NUPPARI

Matkustamisessa tärkeintä on se, että saa etaisyyttä arkeen. Tai oikeastaan omaan itseän, siihen millainen on aina muulloin. Pari viikkoa sitten junassa huomasin, etten edes muistanut, milloin viimeksi olin vain istunut paikallani ja ajatellut. Talla kertaa sentään muistin vielä tuon edellisen kerran.

Ei ole aikaa. Entas sitten kun joskus olen oikeasti kiireinen enka vain saamaton kuten nyt? Vai onko vain niin, että Otaniemesta puuttuvat iltakavelyt ja puistonpenkit? Olenkin vain olosuhteiden uhri, jonka on haettava ajattelumahdollisuutensa maitten ja merten takaa!

Api, Kukan nuppu
Madison Square Park,
New York City

SISÄLLYS

- 4 HEVOSHULLUN MUISTELMAT
- 6 PALLAS ATHENE JATKAA KULKUAAN
- 7 HIPPI JA POLITIIKKA
- 8 KIIRE & MENESTYMINEN
- 10 ATHENEN HISTORIAA
- 12 NIEMEN JÄNIKSET
- 13 SUURI METUKKAVERTAILU
- 15 VALMISTUNEET
- 16 SUDOKU

KUKKA SYYSNUMERO 3/2005

INFORMAATIOVERKOSTOJEN KILTA ATHENEN KILTALEHTI

PAINOPAIKKA LASERPAINO HELSINKI
PAINOS 100 KAPPALETTA & VERKKOJAKELU

VASTAAVA PÄÄTOIMITTAJA ILKKA JÄRSTÄ
PÄÄTOIMITTAJA ANTTI LUSTILA
TAITTO ILKKA JÄRSTÄ, ILONA MÄKINEN
KUVITUS MIKKO PIIROINEN, ELLI PYYKKÖ
VALOKUVAT ANTTI LUSTILA, KAISA HÄNNINEN

TOIMITTAJAT ARTTU ARSTILA, HENRIK BLÅFIELD, KAISA HÄNNINEN, JOUNI
JAAKKOLA, TUOMAS KÄHÄRÄ, ANTTI MAUNULA, KAROLIINA PEKKARINEN, MIKKO
PIIROINEN, ELLI PYYKKÖ, EMMI SUHONEN

HEVOSSHULLUN MUISTELMAT

Aloitin ratsastuksen suhteellisen myöhäisellä iällä, vasta 17-vuotiaana. Halu oli kova päästä hevosen selkään jo paljon pienempänä, mutta äitini pysyi järkähtämättömänä mielipiteessään, että tulen sieltä selästä kuitenkin pää edellä alas ja halkaisen kallon. Into ja hämmästyks oli siis valtava, kun vihdoin ja viimein vihreä valo syttyi ja ratsastusharrastus sai alkaa.

Täytyy heti ensi töiksi myöntää, että hiukan polvet tutisivat, kun ensimmäistä kertaa ratsastuskoululle menin. Ja huomattavasti enemmän jännitti, kun avasin boksen oven ja siellä oli vastassa 400-500 kiloinen eläin. Aikamoinen massaetu. Siinä sitä itsekseen sitten mietti, että täytyy kyllä hullu olla, jos tammöiseen paikkaan itsensä ehdoin tahdoin haluaa pistää. Päätin kuitenkin olla livistämättä ja hypätä hepan selkään (vaikka selkään kipuamisesta oli kyllä hyppely kaukana...). Selässä istuessa tuli sitten vähän orpo olo: miten tämä toimii? Heppäkin tuntui olevan menossa aivan eri suuntaan kuin ratsastajansa. Ensimmäiset raviaskleet olivat kauhunsekaisia hetkiä, tuntui mahdottomalta pysyä kyydissä semmoisessa pomputuksessa. Harkitsin jo jättäväni koko ohman sikseen kunhan alkeiskurssi on ohi.

Mutta sitten homma alkoi pikkuhiljaa sujua. Ensin rupesi ravi nousemaan ongelmitta

ja selässä pystyi jopa jotenkuten istumaan. Keventäminenkään ei ollut pelkkää poukkoilua. Tuntui siltä, että tähän on ihan kivaa puuhaa. Ensimmäiset laukannostot aiheuttivat taas tutisevia polvia, mutta laukkaaminen olikin ihanaa! Yhtäkkiä huomasit olevansa kourussa ja joka viikko vain odotti sitä, että pääsee tallille ja hevosen selkään. Hurahdin täysin eikä tämä hurahdus tunnu lievittävän.

Mihin ihmeeseen siinä ratsastuksessa sitten hurautti? Ensinnäkin, ratsastus ei ole helppo laji, ei millään tavalla. Se on urheilulaji, jossa ratsastaja ei pääse välttämättä edes fyysisesti kovin helpolla. Saattaa kuulostaa yllättävältä, mutta hevosen selässä tulee lähes poikkeuksetta hiki. Varsinkin vatsa- ja selkälihaksen joutuvat välillä koville, hevosesta riippuen. Ratsastaessa joutuu myös koko ajan keskittymään

useaan asiaan yhtä aikaa. Kehon pitää toimia kokonaisuutena. Mutta ratsastuksessa tärkeintä ja samalla vaikeinta on osata kuunnella ja lukea hevosta sekä pystyä ratsas-

tamaan sitä sen vaatimalla tavalla. Kaikki hevoset ovat nimittäin yksilöitä, niillä on omat oikunsa ja omituisuutensa.

Ratsastus ei myöskään ole niitä turvallisimpia urheilulajeja. Itse olen ratsastusurallani murtanut olkapään ja pikkumarpaan, kerran heppa taas luuli sormiani porkkanoiksi (ei sentään purrut niitä poikki, ilmeisesti ymmärsi viime tipassa, että sormeni eivät ole porkkanoita). Pari kertaa ovat myös ilmat lentäneet pihalle, kun on äkkiseltään mätkähtänyt vauhdilla ja korkealta maahan. Mutta silti sinne selkään aina kipuaa uudestaan. Ratsastuksessa yksi suuri haaste onkin mielestäni myös se, että siinä joutuu jatkuvasti voittamaan itsensä ja pelkonsa sekä hallitsemaan oman kehonsa ja mielensä. Tuntuu siis jotenkin hassulta, että tähän suhteellisen vaativaan ja jollain tasolla vaaralliseen lajiin niin moni kuitenkin hurahtaa (tällä hetkellä Suomen Ratsastajainliitossa on jäseniä noin 31 000).

No, kaikesta vaativuudestaan ja vaarallisuudestaan huolimatta ratsastus on monella tapaa erittäin antava laji. Se on muun muassa oiva tapa lievittää stressiä, ratsastaessa kun täytyy keskittyä aina niin täysin hevoseen ja siihen, mitä on tekemässä. Kyllä siinä koulu- ja työkiireet kummasti unohtuvat. On myös aika mieleton voittajafiilis, kun on viiden minuutin sisään tullut kaksi kertaa selästä pää edellä alas hevosen kiellettyä esteen, mutta sitten kolmannella yrittämällä siitä esteestä pääseekin yli. Seuraavana päivänä saattaa olla mustelmilla ja hieman mukiloitu olo, mutta ei se haittaa, kun tietää, että pystyi hallitsemaan itsensä ja voittamaan pelkonsa.

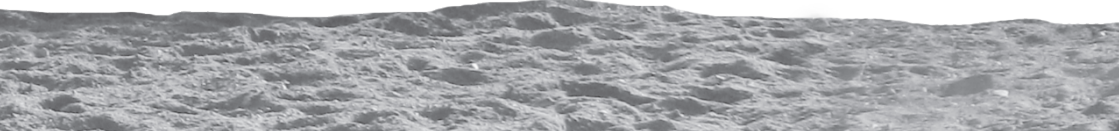
Ratsastaessa pääsee myös silloin tällöin kokemaan uskomattomia onnistumisen tunteita, kun pitkäjänteinen työ tuottaa tulosta. Esimerkiksi joskus ratsastin pitkän ajanjakson yhdellä ja samalla hevosella eikä kyseinen hevonen antanut ratsastaa itseään lainkaan, yritti vain viikosta toiseen nakella ratsastajansa selästään ja vastusti joka ikistä apua, jonka sille antoi. Olo olikin sitten

uskomattoman hyvä, kun se vihdoinkin viimein antoi ratsastaa itseään, rentoutui ja kuunteli.

Ratsastus on myös erittäin monipuolinen laji. Kentän kiertämisen ja esteiden hypelyn ohella olen muun muassa vaeltanut pienellä issikalla aurinkoisena pakkasamuna koskemattomilla hangilla, laukannut Unkarissa tammimetsissä ja auringonkukkapeltojen lomitse, kiivennyt kapeaa ja kiemurtelevaa metsäpolkua varmajalkaisella islanninhevosella ylös sekä päästellyt laukkaa metsätiellä niin lujaa kuin pollesta lähtee. Ja mahdollisuuksia on rajattomasti, jos vain taidot ja kantti kestää.

Ratsastuksesta voisi helposti keksiä 1000 hyvää puolta ja syytä siihen, miksi niin moni kyseiseen lajiin hurahtaa. Kaikki hurahtavat varmasti hieman eri syistä, mutta uskoisin että useimmilla hurahduksen perimmäinen syy on hevonen. En osaa selittää, mikä hevossissa niin viehättää. Onko se niiden esteettisyys, persoonallisuus vai jokin muu? Kenties kokonaisuus. Hevosissa vain on jotain sellaista, joka on saanut ihmiset kautta aikojen niihin rakastumaan. On kamellillakin ratsastamisessa varmasti haasteensa ja ilonsa, mutta jotenkin en osaisi kuvitella jääväni siihen samalla tavalla koukkuun. Ja koukussa minä ratsastukseen olen - auttamattomasti.

Tämä tarina on ehkä hyvä päätös siihen, että ratsastus on lajina monipuolinen ja upea, kehittää monia eri taitoja ja puolia ihmisestä, antaa mahdollisuuden oppia ymmärtämään upeaa eläintä ja keskustelemaan sen kanssa. Kokemuksen karttuessa lajista tuntuu nauttivan vain enemmän ja enemmän. Ratsastuksen aloittaminen ei myöskään ole koskaan liian myöhäistä. Ja jos jotakuta epäilyttää hevosen haju, niin hyvin nopeasti siihenkin tottuu...

Pallas Athene jatkaa kulkuaan

Tänä syksynä oli taas aika valita ylioppilaskunnallemme uusi edustajisto (korkeinta päättäväntä valtaa käyttävä hallitoelin) seuraavaksi kaksivuotiskaudeksi 2006-2007. Kohta loppuvalla kaudella 2004-2005, oli tuossa 45-henkisessä kokoonpanossa mukana myös Pallas Athene -niminen edustajistoryhmä yhdellä edaattorilla. Itse olin ollut mukana varsinaisena jäsenenä vuoden 2004 lopusta asti, jolloin Henrik Blåfield erosi virastaan. Koska edustajistossa näkyminen on pienelle killalle varsin tärkeää ja koska itselleni reilu vuosi edustajiston toiminnassa oli ollut hyvin antoisaa, päätimme hakea myös tulevaan edustajistoon Pallas Athene -vaaliliiton turvin.

Vaaliliittomme keräsi loppujen lopuksi seitsemän ehdokasta, joiden joukosta puuttuivat harmiksemme kaikkein nuorimmat infolaiset. Päätimme heti alkuun muodostaa vaalirenkaan AS-henkisen Keltaisen Salaman ja TiKkiläisistä koostuvan Nuoren aktin kanssa viime vaalien tapaan. Edustajistovaaleissahan käytetään suhteellista vaalitapaa, joten renkaaseen kuulumisesta on hyötyä. Sitäpaitsi yhteistyö Aktin ja Salaman kanssa oli sujunut erittäin hyvin kuuluvalla edustajistokaudella.

Tiesimme etukäteen, että liitollamme on realistiset mahdollisuudet yhteen edustajistopaikkaan. Jos kaikki sujui kuin unelma, saataisimme saada kaksikin edaattoria. Toisaalta, jos panostaisimme liian vähän, voisimme jäädä kokonaan ilman paikkaa. Oli siis aika ryhtyä kampanjoimaan. Vaalimainontamme ei sujunut aivan suunnitelmien mukaan, sillä kiltta-aktiivit ehdokkaat olivat varsin kiireisiä. Juliste ja nettisivu saatiin kuitenkin lopulta valmiiksi, mutta julisteita ei saatu jaettua tarpeeksi eikä nettisivujen päivittämiseen löytynyt keneltäkään oikeuksia. Äänestyspäivät lähestyivät huimaa vauhtia.

Tilastojen valossa emme saaneet kovinkaan hyvin ennakkooääniä, joten aluksi tunnelmamme Keltsun vaalinvalvojisissa olikin varovaisen pessimistinen. Sähköisen äänestyksen tulosten tultua olimme kuitenkin jo optimistisempia: Meille oli luultavasti tulossa yksi paikka. Paperiäänät vahvistivat tuloksen kymmenen maissa toisen vaalipäivän iltana: Pallas Athene jatkaa edustajistossa yhdellä paikalla. Pettymyskännejä ei jouduttu juomaan, vaikka toisaalta jäimmekin vain 14 äänen päähän toisesta edustajistopaikasta.

Menestyksemme vaaleissa tarkoittaa sitä, että infolaisilla on edelleen edustajansa paikalla, kun ylioppilaskunnassa päätetään rahankäytöstä, koulutus- ja sosiaalipoliittisista linjoista, ylioppilaskunnan strategiasta sekä ylioppilaskunnan hallituksesta. Toivonkin, että kiltalaiset ovat aktiivisesti yhteydessä varsinaiseen ja varaedustajiinsa tuoden esille epäkohtia ja parannusehdotuksia TKY:n toiminnassa.

Toivon myös, että kahden vuoden kuluttua Athenen nuori polvi hakeutuu innolla mukaan edustajiston toimintaan. Ylioppilaskunnan toiminnan syvälinen ymmärtäminen ja Otaniemen teekkarien tulevaisuuteen vaikuttavien päätöksiä tekeminen ovat olleet kokemuksina korvaamattomia ainakin itselleni.

Lisätietoa: www.tky.fi & pallas.athene.fi

Hippi ja politiikka

Hippi on jo muutaman vuoden ajan hengailut erään aatemaailmaansa sopivan puolueen laitamilla. Nuoruuden aktivisminä on laantunut, yhden asian järjestöt saavat sympatiat mutta eivät enää innosta toimintaan. Kiinnostus on siirtynyt kohti kiva politiikkaa, jossa päätetään niistä tärkeimmistä asioista. Hippi on miettinyt jopa puolueeseen liittymistä, sehän olisi nykyään harvinaisuudessaan melkein kapinallista.

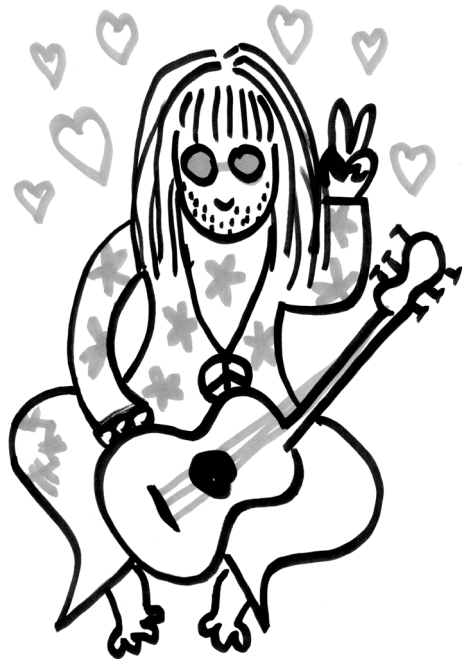
Vanhana mielenosoittajana hippi lähti innoissaan tekijänoikeuslakia vastustamaan mielenosoitukseen. Moni nöreistä näytti olevan mukana ensimmäistä kertaa elämässään. Tämä huvitti hippiä, jonka naama on jo vuosia löytynyt suojelupoliisin arkistosta. Hippi tajusi, että hänelle on kertynyt vuosien varrella kansalaisaktiivismin pääomaa jota olisi sääli olla laittamatta hyötykäyttöön.

Tarkempi tutustuminen puoluetoimintaan saa hipin karvat kuitenkin nousemaan pystyyn. Paikallisyhdistykset tuntuvat olevan sisäpiirin leikkikenttiä, joissa pyrkivät jakavat lähiötorilla hernesoppaa ahneille mummoille. Lopuksi oma puolueen eteen raataminen kanavoituu juuri sille höyrypäälle, joka on joka asiassa aivan päinvastaista mieltä.

Mitä siis tehdä? Vaikka äänestäminen on kansalaisvelvollisuus, ei yhden hipin äänellä maailmaa muuteta. Todellisia vaikutusmahdollisuuksia voisi olla kansanedustajana, mutta kuinka siihen hommaan pääsee ilman hernekeittoaikeita? Ehkä kannattai-

si laittaa lehteen ilmoitus "Älykäs ja ahkera teekkarin etsii määräaikaista napinpainamispestiä eduskunnasta". Myös julkikkosena saattaisi päästä jonon ohi eduskuntaan, mutta hippi on liian karvainen salarakkaaksi ja Halmeen mittoihinkin on matkaa.

Ainut ratkaisu on pukeutua vihreisiin sukka-housuihin - soluttautua Babylonin systeemiin ja tienata valtava omaisuus, josta voi jakaa rahaa kaikkiin hyviin tarkoituksiin. Paitsi sitten vanhana tajuaa olevansa paha kapitalisti joka antoi kaikki rahansa pois. Vaihtoehdoksi jää vain vallankumous, mutta siinäkin on liikaa vaivaa.

Killan hippi Arttu Arstila

KUURE

Aloittaessani TKK:lla tänä syksynä, huomasin pian (itse asiassa heti lapio-kurssin arvioinnin jälkeen...), että on laadittava jonkunlainen selviytymisstrategia kurssiviidakon läpäistäkseni. Aloitin sotasuunnitelmani muodostamisen esittämällä itselleni muutaman kysymyksen ja kun on kyse näinkin tärkeistä asioista ensimmäinen oli se perimmäinen; "Mikä on elämän tarkoitus?". Hetkisen verran asiaa tutkailtuani en löytänyt elämälle mitään ylimaailmallista tarkoitusta. Vaikka kuinka touhuaisimme Telluksellamme, se ei maailmankaikkeutta heilauttasi senttiäkään. Eritoten havaitsin uskovani niin, että vaikka kovasti ahkeraisin ja saisin TKK:lla opiskellessani huippuarvosanoja niin maailmasta ei tulisi sen parempi paikka. Melko surullista, eikö?

Toisaalta huomasin myös ajatuksen lohdullisen puolen; tulin päätelemään, että jos tekemiseni eivät vaikuta täällä mihinkään niin miksen eläisi elämäni niin, että itse pidän siitä ja olen onnellinen. Sitä paitsi, jos minulla on hyvä olla, ympärilläni asustelevilla ihmisilläkin on ehkä helpompaa. Ainakin minun osaltani. Ja jos annan itselleni luvan ajatella myös muuta kuin menestymistä, niin huomaan elämästä ehkä myös

humaaniuden kannalta merkittäviä asioita.

Sen jälkeen kun elämän tarkoitus oli ratkaistu ja todettu, että sen toteutumiseksi pitäisi olla onnellinen ja edesauttaa muutakin maailmaa onnellisuuteen, niin ratkaistavana oli vielä kysymys miten sitten olla onnellinen. Punainen tupa ja perunamaa, hyvä työ ja perhe on aika vakio määritelmä moiselle, mutta siitäkin löysin joitakin epäkohtia. En tiedä haluanko "hyvää" työpaikkaa, mikäli se tarkoittaa isoa kasaa rahaa, mutta myös valtaisaan työmäärää ja muun elämän surkastumista.

Itse ainakin haluan tulevaisuudessa olla työni lisäksi mm. äiti, joka kasvattaa tähän maailmaan terveitä ja onnellisia, rakastettuja lapsia, eikä se onnistu jos en edes ehdi tutustua lapsiini. Haluan myös olla ihminen, jolla on tulevaisuudessakin aikaa pohdiskella elämää ja harrastaa. Kukapa ei haluaisi? Mutta siinä tapauksessa, että ainoastaan "menestyjät" saavat näitä "hyviä" työpaikkoja, niin voin huoletta sanoa menestymiselle ei kiitos. Ei kiinnosta. Vähempikin riittää, ja sen saa huonommillakin arvosanoilla.

Kuten Erkki A. Kauhanen Tiede-leh-

MENESTYMINEN

den (7/2005) artikkelissa "Kiire - pahin vitsaus sitten mustan surman?" kirjoittaa, nykyisessä yhteiskunnassamme kiireestä on tehty hyve. Kiireen ja stressin arvostaminen, kokemus siitä, että olen parempi ihminen jos minulla on kiire, on hyvinkin kieroutunutta. Kiireen voi nimittäin löytää top5 tappajat listalta aivan tupakan ja alkoholin rinnalta, joita kohtaan puolestaan on hyökätty milloin miltäkin taholta. On yleisesti tiedossa, että kiire aiheuttaa aivoissamme kemiallisia muutoksia, lisää riskiä sydän- ja verisuonitauteihin, psyykkisiin ongelmiin, aivohalvaukseen, syöpään, ynnä muihin vakaviin terveysongelmiin. Kaikin puolin on todistettu, ettei kiire ole hyväksi fysiikallemme. Silti jokin pakko ajaa meitä siihen.

Yksi syy näihin ongelmiin on varmasti se, etteivät ihmisen biologinen evoluutio ja yhteiskunnan muutosvauhti kohtaa. Biologisesti olemme edelleen samanlaisia kun olimme juoksennellessamme savanneilla ja metsissä yrittäen ruokkia perheemme metsästäväällä ja keräileväällä. Nykyisin meitä ympäröivä maailma toimii aivan eri ehdoilla ja vaatimuksilla, sillä seurauksella, että siinä elävät ihmiset voivat pahoin monilla eri tavoin. Yksi on riittä-

mättömyyden ja hitauden tunne - en pysy millään perässä, pakko jaksaa!

Tuo riittämättömyyden tunne on kohdannut monia varmasti myös opiskelumaailmassa. Ainakin phuksien ensimmäinen syksy on hyvin vaativa. Työn alla on jatkuvasti useita tehtäviä, aina kun saa palautettua yhden työn nurkan takana vaanii jo uusi deadline. Koskaan ei ehdi syntyä tunnetta siitä, että on saanut jotain aikaan ja käsitys opitun määrästään hämärtyy kun aina uuden tehtävän kohdalla on yhtä ääliö kuin aiemminkin. Kaiken lisäksi karuselli pyörii niin huimaa vauhtia, ettei kyydistä putoamiseen ole varaa - voi olla ettei pääse enää takaisin.

Tekstini tarkoitus ei ole viestittää että mielestäni ei pitäisi tehdä mitään. Työnteko on ihmiselle hyväksi ja moraalisestikin oikein, ehdottomasti. Mutta itse kunkin kannattaisi miettiä minkälaisilla kustannuksilla menestys saavutetaan. Elämän tilinpäätöksessä huomioidaan monia asioita, ei ainoastaan numeroita, todistuksia ja tilin saldoa, ja jos tilinpäätös näyttää tappiota jotain on mennyt pahasti pieleen...

-Emmi Suhonen

Athenen historiaa osa II:

Huosi 2000

Athene oli vielä vuonna 2000 kovin pieni ja kaikkea tehtiin ensimmäistä kertaa, mutta sitäkin suuremmalla tunteen palolla. Elettiin it-kuplan ehkäpä parhaimpia aikoja, mikä näkyi helppona sponsorirahan käärimisenä, lukuisina ekskursioina ja runsaana näkymisenä mediassa muun muassa lehtihaastatteluiden muodossa.

Vuonna 2000 saivat alkunsa kaksi tapahtumaa, jotka järjestetään enemmän tai vähemmän samanmuotoisena vielä tänä päivänäkin. Ne ovat Infoähky ja varaslähtö. Alunperin vuoden lopussa oli tarkoitus järjestää jonkinnäköiset syysitsit (olivathan kevään kreikkalaiset sitsit saavuttaneet suuren suosion), mutta vuoden lähetessä loppuaan innostuttiin täysimuotoisesta vuosijuhlasta tosissaan. Cocktail-tilaisuudesta puuttui kuitenkin lähes koko hallitus, joista suurin osa oli smökissä valmistelemassa itse juhlaa. Olipa vieraitakin saapunut Ruotsistakin asti, muun muassa täällä myöhemmin vaihtovuoden viettänyt Roger.

Vuosijuhlan nimi syntyi puolivahingossa. Kun hallitukselta puuttui luovuutta, järjestettiin nimiehdotuksista ideakilpailu josta valittujen ehdotusten väliltä äänestettiin webbilomakkeella. Kun mikään ehdotuksista ei tuntunut saavan jakamatonta kannatusta, keksi kultturElli Marja Suvanto (nykyinen Hyvärilä) nimen 'Infoähky' ja keräsi sen käyttöönotosta paperiaddressille 17 hengen tuen. Taakse jäivät muun muassa 'Purkusessio' ja 'Studio 2000'.

Varaslähtö syntyi, kun muuten varsin Tietokilta-painotteista phuksisyksyä haluttiin tasapainottaa Athenelaisten omalla tapahtumalla. Ideana oli raahata phuksit ennen koulun alkua yhdessä tutustumaan Espoon perukoille, ajanviettoon Otaniemessä kun oli syksyllä enemmän kuin tarpeeksi mahdollisuuksia muutenkin. Vuoden 2000 varaslähtö jäi kuitenkin ainoaksi jossa tässä onnistuttiin, ja jo vuonna 2001 tapahtuma järjestettiin OK20:ssä osin alhaisen tilavuokran ja järjestelyjen helppouden takia.

Yrityksissä kierrettiin tutustumassa varsin taajaan, yhteensä vierailuja keryi 11. Intoa kuvaa hyvin se, että eräs sittemmin espanjalaisomisteiseksi siirtynyt ja alasajettu it-firma järjesti sekä mikroauto-illan että sponsoroi vuosijuhlaa muutamaa viikkoa myöhemmin – ilman että yritykselle valkeni sen tukevan itse asiassa samaa yhdistystä. Myös kevään sitseillä oli peräti kolme sponsoria.

“Athenen historiaa” on artikkelisarja, jonka seurassa vanhat nostalgikot pääsevät elämään nuoruutensa uudestaan ja infokuksit oppivat lisää jalosta perimästään. Mikäli sinulle on kertynyt valokuvia joko digitaal- tai paperiformaatissa vuosilta 2000-2002, otathan yhteyttä ilkkajarsta@tkk.fi.

Keväisten sitsien yhteydessä julkistettiin myös Athenen logo, jolla Tietokil-talainen Aleks Nuuja oli voittanut suunnittelukilpailun. Samaisesta logosta tehtiin myös ensimmäinen 1 000 merkin painos haalarimerkkejä (tätäkin projektiä varten saatiin eräältä suurelta tietotekniikkayritykseltä tukea), mikä jäi myös viimeiseksi koska merkkitalauksen tullessa jälleen ajankohtaiseksi 2003 ei vanhan merkin kuvatiedostoa enää löydetty mistään.

Vuoden 2000 syksyllä sai alkunsa myös nyttemmin varsin suuren suosion saavuttanut #purkusessio. Kanavan alkuperäisestä perustamistarkoituksesta on liikkunut paljon tarinoita, mutta joka tapauksessa sen alku oli hieman kangerteleva ja jäsenmäärä olikin noin 7 aina vuoden 2002 syksyyn asti, jolloin saapuneet puksit räjäyttivät potin ja kriittinen massa saavutettiin.

Myös Athenen www-sivuista oli suurisuuntaisia visioita. Keväällä kasatut sivut pyrittiin rakentamaan uusiksi syksyllä 2000 ja sivut haluttiin jakaa erikseen yhdistyksen jäsenten ”intraan” ja ulkopuolisille tahoille (lue: yrityksille) suunnattuihin esittelysivuihin. Jälkimmäisiä sivuja ei kuitenkaan koskaan saatu aikaiseksi, ja pikkuhiljaa koko idea haudattiin hiljaisuudessa. Athenen historiasta kiinnostuneille tiedoksi, että vanhoihin sivuihin pääsee edelleen käsiksi Niksulan hakemistossa ~athene/arkisto/old_www/. Vanhoista Infoähkyistä taas löytyy tarinoita osoitteesta ~tik/KILTA/vj-perinteet/Athene.

Kokonaisuutena Athenen ensimmäistä toimintavuotta muistelee lämmöllä. Kaikki tunsivat toisensa, ja toimintaa oli helppo ideoida ilman perinteiden rasitteita. Toivottavasti tämä henki säilyy Athenessa iän karttumisesta huolimatta. Vaikka perinteet ovatkin kivoja ja esimerkiksi Höpöhöpösitsit erinomainen konsepti, en silti halua olla 2010 Höpöhöpösitseillä jos niistä puuttuu into mutta ne on pakko järjestää kun niin on aina aikaisemminkin tehty.

Lähteinä käytetty vuoden 2000 hallituksen kokousten pöytäkirjoja, vanhoja webbisivuja, vuoden 2000 toimintakertomusta sekä allekirjoittaneen omia hataria muistikuvia.

Henrik Blåfield, Tiedotusvastaava syksy 2000

Niemen jänikset

Antti Lustila

Usein iltamyöhään T-talolta kotiin Teekkarikylään kulkiessa tien poskesta kuulee risahduksen, tai Alvarin aukiolla näkee vikkelästä hahmosta vilahduksen. Kyse ei ole kooditontuista, vaan Otaniemen jäniksistä. Vaikka tämän kirjoittaja onkin maalta kotoisin, ei näin läheiseen ja toistuvaan yhteyteen luontokappaleiden kanssa ole hän ennen päässyt.

Kukan tutkimusryhmä lähti selvittämään kirpeänä lokakuun yönä, mikä on totuus Otaniemen jänisten takana. Missä ne liikkuvat, mistä ne tulevat, minne ne menevät - onko niitä enemmän kuin yksi? Olosuhteet tarkkailulle olivat mitä parhaimmat: lämpötila asteena tai pari plussan puolella, kevyt syystuuli, täysikuu. Mukana oli myös jännitysmomentti - aiemmin illalla Alvarilla oli nähty kettu, tuo jäniksen ainoa luonnollinen vihollinen Otakaaren bemareiden ohella.

Kaikkiin selvittävänä olleisiin kysymyksiin saatiin tutkimusretken aikana vastaus. Havaittujen seitsemän jäniksen sijainnit ja kulkusuunnat käyvät ilmi oheiselta kartalta. Ennakkoletuksista poiketen jänikset suosivatkin T-talon ympäristöä ja Otarantaa. Alvarin aukion murmella tai Ossinlammen rantaniityllä niitä ei havaittu ainuttakaan. Jälkimmäistä ei tosin muistettu tarkastaakaan.

Jänikset eivät ole tyhmiä. Useimmiten kulkusuuntansa oli suoraan tutkijoista pois päin. Ryhmän hajaantuminen ja saartoyritykset kahdesta suunnasta eivät nekään tuottaneet tulosta. Kovin lähelle näitä nokkelia eläimiä ei päästy kertaakaan, kuten kuvistakin ilmenee.

Kerran jänikset saivat tutkijat luulemaan, että yksi niistä olisi aiheuttanut puulaboratorion viereisestä pensaasta kuulunen risahduksen. Useita minuutteja kestänyt piiritys ja hiljalleen lähestyminen eivät johtaneet jänishavaintoon, pensaassa ei lopulta ollut ainuttakaan jyrsoijää.

Meidän tutkijoiden oli nieltävä ylpeytemme: Pitkäkorvaiset olivat harhauttaneet meitä pahemman kerran.

Joskus silti kohtaa vikkelä jäniskin voittajansa. Viikko havaintojemme teon jälkeen havaittiin vielä yksi jänis Servin mökin kulmalla. Tämä yksilö ei juossut karkuun, sillä se oli menettänyt päänsä.

Tutkioan journalistin tähtihetki

Suuri metukkavertailu

Meetwursti eräs kestopakkara

Raati: Jaakkola Jouni, Kähärä Tuomas, Maunula Antti sekä Piironen Mikko

Pistotarkastuksia suorittaneet avustajat: Berg Markus, Kuusela Ilona sekä Pyykkö Elli

Paikka: OLOhuone 1.11. 2005

Pajuniemen Punaviinimetwursti 20,90e/kg:

“Savuinen tuoksu hyvästä”, “Hyvä ja suolainen maku”, “Haisee meetwurstille”, “Joku ihq Lapin kota”, “Mökkimakkara saunan jälkeen”, “Huokuu tunnelmaa, jossa pyöritään saunan jälkeen munasillaan hangeissa”, Naisellinen mielipide: “Vähän kitkerä”.

Pajuniemen metwursti (tiskin takaa tullut ylläri) 16,90e/kg:

“Väri punainen, tuore”, “Haisee metukalle”, “Kuminen”, “Mitään sanomattoman huono”, “Tooosi mitään-sanomaton geneerinen metukka, paha sellainen”, “Jälkimaku kieleen tarttuva”.

Pajuniemen Pippurimetwursti 16,90e/kg:

“Kaunis, esteettinen”, “Tuoksu salaminen”, “Hyvää”, “Enemmän pippuria”, “Mieto, mutta tosi hyvää”, “Hieman liikaa valkopippuria”, “Loppui kesken”, “Varsin pippurinen jälkimaku”.

Pajuniemen Kotimainen metwursti 13,90e/kg:

“Ihanan rasvainen”, “Hyvä rakenne”, “Mauton”, “Mitäänsanomaton, ei silti kuminen”, “Jälkimaku edelleen pippurinen”, “Paranee märehtimällä”.

Kylmäsen venäläinen meetwursti 16,90e/kg:

“Hevoosen väristä metua”, “Mukavan punainen”, “Tuoksu venäläiselle”, “Tosi pehmeä – mössö”, “Hyvää”, “Sopivan rasvaista”, “Valkosipulista plussaa”, “Naisellinen mielipide: nam... varsin hyvää esim. patongin kanssa”.

Lapin lihan kotasavumetwursti 8,75e/kg:

“Väri tumma”, “Halpista, hyvä tuoksu”, “Haisee geneeriselle”, “Maistuu kalalta, ahvenelta”, “Maistuu graavihoelta ja tilliltä”, “Aika karkea pinta”, “Poromainen maku”, “Metallinen maku”, “Vahva suola”.

Kotivaran salami 14,41e/kg:

“Ryppysen rasvainen”, “Voi kun ois krapula, tosta oikein tippuu rasvaa”, “Sattumia, jotka jää hampaisiin”, “Sattumia!”, “Ensimmäinen TÄRPÄTTI, ja viimeiset haukut myös”.

Pirkan pippurimetwursti 15,90e/kg:

“Seesteinen väri”, “Joku on ejakuloinut tohon”, “Hyi!”, “Ehkä maistuu kaks pippuria”, “Ihan liian vähän pippuria”, “Huomaa et on Pirkka”, “Ei toi pippuri maistunut mitään”, “Pirkka on paskaa”.

Kotivaran venäläinen meetwursti 9,53e/kg:

“Tumma väri”, “Sama kuin Pirkka, muttei pippuria – ehkä vähän enemmän makua”, “Markus tykkää kaikista”, “Paketti on aika fallos”.

Pirkan luomumetwursti 19,9e/kg:

“Annan nolla etukäteen”, “Omituinen, liuotinmainen”, “Puuttuu jokin ainesosa”, “Teemäinen”, “Ei pahinta”, “Vähän kumista”, Naisellinen mielipide: “Tää on kyl pahaä”.

Vertailun kaksi parasta metukkaa: Pajuniemen Pippurimetwursti sekä Kylmäsen venäläinen meetwursti.

Vertailun kaksi huonointa metukkaa: Pirkan luomumetwursti sekä Kotivaran salami.

FUKSIT JA TEEKKARIT

Loistavaa syksyn alkua, ja tervetuloa Otaniemen innostavaan ilmapiiriin. Muistathan, että olemalla TEKin jäsen voit saada iloa elämäsi. Myös harmit kiertävät sinut kauempaa.

Niin siis mitkä ilot...

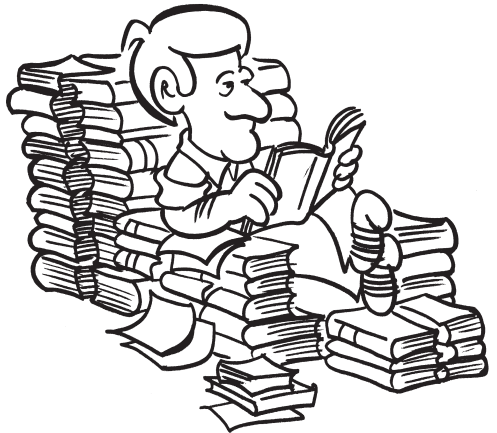
- Tekniikka&Talous kotiisi joka viikko
- Jäsenalennuksia sadoista yrityksistä
- Oppaita mm. työnhausta ja harjoittelusta
- Palkkasuosituksset ja -tutkimukset

Ja millä sitten vältetään harmejä...

- Ilmaiset lakimiespalvelut työsuhteasioissa
- Vastuu- ja oikeusturvavakuutus työsuhteissa

Jäsenmaksun suuruus oli siis...

- Opiskelijalle 0 euroa!

Miten voin liittyä TEKin opiskelijajäseneksi...

- Helpoitenhan tuo käy TEKin [www-sivuilla](http://www.tek.fi), kohdassa Opiskelijatoiminta. Sivut löytyvät osoitteesta <http://www.tek.fi/opiskelijat>

Useimmat teekkareista (yli 25 000) ovat jo jäseniä. Ole sinäkin!

www.tek.fi/opiskelijat

TEKNIIKAN
AKATEEMISTEN
LIITTO TEK

Pekkarinen Maria Applying a combination of Scrum and the Rational Unified Process in web solutions development – a case study

Lehdonvirta Vili Economic Integration Strategies for Virtual World Operators

Siponen Tiina Analysis of Accounting Change in Consolidation Tool Implementation

Häkli Anna Introducing User-Centred Design in a Small-Size Software Development Organization

Nurminen Tuuli Värien nimeäminen ja laskennallinen ennustaminen luonnollisista värikuvista

Heikinheimo Hannes Inferring taxonomic hierarchies from 0-1 data

Hyvärilä Marja Tietämyksenhallinnan kolme näkökulmaa viestinnän ja muutoksenhallinnan konsultointiin – kuvaileva tapaustutkimus

Kinnunen Tommi Applying stochastic dominance to private equity performance assessment

Meronen Niina Designing Generic Content Management System for Web Applications

Vuorinen Suvi Kommunikaatio laadunhallinnan työvälineenä aikakauslehtien kuvatuotannossa

Asikainen Eeva Knowledge Processes in Development of New Financial Products

Saarikallio Matti Strategic Marketing Model for a Small Software Firm

Sudoku

Tänä vuonna Kukan sivuilla on ratkottu sekä perinteisiä että japanilaisia ristikoita. Tällä kertaa vuorossa on suuren suosion maailmanlaajuisesti saavuttanut Sudoku. Ruudukon jokainen vaaka- ja pystysuora rivi sekä 3x3 ruudun laatikko on täytettävä numeroilla 1–9 niin, että jokainen numero esiintyy rivissä tai laatikossa vain kerran.

8			6		9	3		
		9		8	3	1		
							8	
		6	5	3		9	2	
			8		6			
	8	2		9	1	6		
	1							
		4	9	1		5		
		5	3		7			1